

Art. 14.

Enhver af de høje kontraherende Parter forbeholder sig Ret til at afvige fra den ensartede Veksellovs § 48 ved i sin egen Lovgivning at indsætte en Bestemmelse om, at Vekselindehaveren kan afkræve den, mod hvem han gør Regres gældende, en Provision, hvis Størrelse bestemmes ved vedkommende Stats Lovgivning.

Paa tilsvarende Maade vil der kunne afviges fra den ensartede Veksellovs § 49, forsaavidt angaar den Person, som efter at have indløst Vekslen søger Regres for Beløbet hos sine Formænd.

Art. 15.

Det staar enhver af de høje kontraherende Parter frit at bestemme, at der i Tilfælde af, at Vekselretten er tabt som Følge af Vekselomgangens Forsømmelse saavel som i Tilfælde af Forældelse, skal vedblive indenfor dens Territorium at bestaa et Krav mod den Trassent, der ikke har ydet Dækning, og mod en Trassent eller Endossent, som med Urette vilde blive beriget. Den samme Adgang haves i Tilfælde af Forældelse overfor den Akceptant, der har modtaget Dækning, eller som med Urette vilde blive beriget.

Art. 16.

Spørgsmaalet om Trassenten er pligtig at yde Dækning ved Forfaldstid, og om Vekselejerer har særlige Rettigheder med Hensyn til denne Dækning, falder udenfor den ensartede Veksellov.

Det samme gælder ethvert andet Spørgsmaal, som vedrører det Forhold, paa Grundlag af hvilket Vekslen er udstedt.

Art. 17.

Det tilkommer enhver af de høje kontraherende Parters Lovgivning at bestemme, hvilke Forhold der bevirker Afbrydelse eller midlertidig Standsning af Forældelsen af Vekselkrav, der er forelagt Domstolene til Afgørelse.

De andre høje kontraherende Parter har Ret til at bestemme de Vilkaar, paa hvilke de vil anerkende saadanne Forhold. Det samme gælder med Hensyn til et Sagsanlægs Virkning til at bringe den i den ensartede Veksellovs § 70, Stykke 3 omhandlede Forældelsesfrist til at løbe.